

Одному і тому ж є безліч розумних назв (збірка)

Ольга Бурканова

Одному і тому ж є безліч розумних назв і безліч спроб запихнути життя між коми, та серед того є двоє нестримних нас, що не питають у Бога та Сили "хто ми?" Що відчують і бачать поміж рядків, та чують тілом, шкірою доторк думки. Всесвіт, напевне, саме того хотів, щоб ми у вихор сплітали сакральні звуки. Певне ж, Всесвіт саме того й хотів, щоб ми навчились бачити крізь повіки — щоби у танці наосліп сміливо вів і щиро слідував духа дуальний зліпок

іти
куди ноги несуть.
блукати чужими містами.
згадати майбутнє.
раптово пізнати незнане.
на мить зупинитись,
відчути її як казкову.
щоб рухатись далі
й робити то впевнено
знову.
щоб рухатись вільно
думками формуючи простір.
відчути кохання
у всьому
навколо
так просто

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

колись я буду я — не я.
колись я стану не собою.
в солонім шепоті прибою
потоне вмить моє ім'я.
я стану променем тонким,
а може щільним, як складеться.
а може, стати доведеться

цілунком сонця золотим?
легкою хмаркою дощу?..
а раптом — каменем, що в змозі
лише лежати при дорозі
й відпочивати досхочу?
важким незграбою брудним,
що заважає всім і бісить,
коли він мовчки справно місить
взуття. і пальці заодним.
лише мені напевне знать,
що в мить останню я побачу.
на дні очей, уже незрячих,
яку себе дано впізнати

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

Ти знаєш правду.
Як ти тепер з нею житимеш?
Ні, ти почув, але не затямив поки що. Бачиш — палає "над прірвою в житті" вже. Чуєш — тонко? То життя твоє повз свище.
Сліпим прикинешся? Байдужим, втомленим філістером? Не врятує, себе не надуриш — знищиш. Відчуваєш, як міцно вже в грудях стисло? То твоє особисте пекло все ближче. Contra spem spero! Ти Бог, що може створити все, що бажає — Світ прекрасний і райські кущі, але твориш пекло собі замість рая і душа твоя вже по швах тріщить

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

а світ тебе любить, хоча ти у тому не впевнений.
щоразу, як ввечері темряву сумнів наповнює,
в твоїй голові відбуваються повне затемнення,
тайфун, ураган і цунамі з тропічною повінню.

а світ тебе бачить. такого, яким ти задуманий
творцем та природою, хвилями світла космічного
із пилу та глини, що подихом всесвіту збурені,
орнаментом долі постали на тлі історичному.

а світові байдуже всі твої муки та сумніви:
та хто я? чи зможу? та кращих за мене он тисячі!
і сила здригає тебе тектонічними зсувами —
бо світ зачекався на тебе, осяяний світоче

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

пізній вечір.
порожня "сімейна пекарня".
тепле світло лягає на залишки хліба.
продавчині обличчя замріяно сяє:
у руці телефон, за софіти — вітрина.

лиш екран і вона. і навколо — нікого.
став на паузу світ, причаївся старанно.
на екрані до крику, до болю тісному
лиш обличчя. і очі що світять коханням.

і ні слова. ні звуку. вони все сказали.
навіть більше — не треба нічого казати.
він живий. усміхається. і він незламний
поки очі її його можуть тримати

вересень 2023. #війна

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

щоб почати
потрібен один ранок
і у чистій свідомості
одна думка.
рухи тіла чіткими
тоді стануть
та події навколо
мети — струнко.
стане світло вночі
а в тиші — гучно.

видно завтра і вчора
та ясно — зараз.
кожна дія доречна
а нота — влучна
аби все
як потрібно тобі
склалось

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

Одному і тому ж є безліч розумних назв
і безліч спроб запихнути життя між коми,
та серед того є двоє нестримних нас,
що не питають у Бога та Сили "хто ми?"

Що відчують і бачать поміж рядків,
та чують тілом, шкірою доторк думки.
Всесвіт, напевне, саме того хотів,
щоб ми у вихор сплітали сакральні звуки.

Певне ж, Всесвіт саме того й хотів,
щоб ми навчились бачити крізь повіки —
щоби у танці наосліп сміливо вів
і щиро слідував духа дуальний зліпок

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

У правому вусі у мене стрекочуть коники. У лівому море шумить, бурунами
здіймаючись пінними. Я рухаюсь вгору вперед між світами із мрій та споминів, між
вогким піском і вільними неба обіймами.
Я рухаюсь ніби пливу, а можливо — падаю, злітаючи вниз над дахами до сонця
променів. Ті плями на сонці й сітківці були вадами, і, відповідно, ті очі були хворими.
Тепер я дивлюся навколо очима закритими і чую як сонячні промені рухають
простором. І як концентрується світло коштовними злитками в усіх хто потрапив у коло
на відстані пострілу

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry

Є святі
і є ті
хто тримає
над ними німби.
І є ти
що не віриш
ні в що
ніяк.
Є у тебе маяк,
до нього плив би.
Та чекаєш на вітер
чи долі знак.
Тільки в долі й без того
турбот доволі.
Певно, думає — сильний,
здолаєш сам.
Бо, невдячний,
з гординею в прикрій змові.
І усі свої шанси закинув в спам.
Хочеш скнити в болоті?
Життя проспати?
Всі бажання я чую,
і роблю так,
як ти хочеш,
тож думай охайно.
Мати
ВСЕ
не страшніше
життя
НІЯК

© Ольга Бурканова #EnlitePoetry